TERCIÁŘSKÉ LISTY

březen-červen 2020

Zpravodaj MBS SFŘ Plzeň

(Jen pro vnitřní potřebu MBS.)

Vstupní slovo

Milé sestry, milí bratři,

toto číslo označené březen-červen 2020 nesignalizuje čtyřnásobný obsah, nýbrž je připomínkou období, kdy jsme se vzhledem k mimořádným událostem v souvislosti s pandemií koronavirové nákazy nemohli setkávat. I náš další církevní život a přístup ke svátostem byl značně omezen. Na druhé straně – s naším odchodem do „domácích pousteven“ - vznikl dostatečný časový prostor k zintenzivnění modlitby i duchovní četbu. Mnozí z nás i v tuto dobu byli různě činorodí a převzali nové služby. Byl to náročný čas, často s mnoha otázkami a nejistotami, také obavami a starostmi. Děkujeme Pánu a Panně Marii, že jsme tímto časem prošli ve zdraví a můžeme se opět vracet k běžnému životu. Možná se některé novinky i osvědčily a budeme je používat i nadále (např. online přenosy bohoslužeb a duchovní přijímání pro ty z nás, kteří se mohou obtížně účastnit bohoslužeb).

V této těžké době nás opustil bratr **František Václav Pták** – zemřel na Velikonoční pondělí 13. 4. 2020. Pohřeb se konal 18. 4. 2020 v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Plzni, sloužil ho náš bratr Jan Nepomuk Svoboda a poslední slovo nad rakví pronesl bratr František Karel Ženíšek. Pohřbu – ač za stále omezujících podmínek – se zúčastnili mnozí z nás. Jsme navždy Vaškovi vděčni za jeho životní i duchovní pevnost a nasazení pro dobrou věc, za jeho působení v církvi i v SFŘ i za jeho vzor manžela a otce tří dětí. Věříme, že se opět setkal s milovanou manželkou a naší sestrou Jindřiškou.

Odpočinutí věčné dej mu, Pane, a světlo věčné ať mu svítí, ať odpočívá ve svatém pokoji. Amen. *(ajš)*

Dopis generálního ministra ke koronaviru

Řím, 12. 3. 2020

Drahé sestry a bratři z celého světa,

kéž vám Pán dá svůj pokoj!

Žijeme mimořádné dny, týdny, které vyžadují mimořádná rozhodnutí a mimořádný přístup. Zatím nevíme, jaký je v této vážné situaci Boží plán, ale já jsem přesvědčen, že Bůh pro nás připravuje velké překvapení. Slyšíme zprávy ze všech koutů světa o koronavirové epidemii, která se velmi rychle šíří. V některých částech světa je situace opravdu vážná a znepokojující, zatímco jiné části světa jsou zatím bez nálezu viru nebo méně ovlivněny.

Jako Sekulární františkáni, žijící ve světě, musíme věrně plnit povinnosti v různých okolnostech našeho života (srov. Řehole 10) To je dnes náročnější, protože musíme mnohdy opustit naše pohodlné návyky a pozorně se přizpůsobit novým okolnostem. Solidarita a bratrský život dostávají nový smysl.

V prvé řadě vás všechny vyzývám, abyste se připojili k mým modlitbám za ty, kteří jsou postiženi epidemií, zejména za obyvatele Itálie, Číny, Jižní Koreje, které jsou v této chvíli nejvíce zasaženy, ale situace se mění ze dne na den a vážně ovlivněny jsou i ostatní země. Modleme se za ty, kdo trpí touto nemocí, za ty, kdo pečují o nemocné, a za všechny, ať mají moudrost a trpělivost chovat se správně, fyzicky i duchovně, a jsou schopni nést toto materiální a duševní břemeno. Život ve světě nás vyzývá, abychom byli pozorní vůči všem, kteří mají v této situaci větší potíže, nebo čelí většímu riziku. V našich bratrských společenstvích je mnoho starších sester a bratrů, kteří potřebují více bratrské péče a více pozornosti. Prosím vás, abyste věnovali zvláštní pozornost těm, kteří to potřebují. Máme být disciplinovanější, protože každý z nás má za své bratry a sousedy ještě větší osobní odpovědnost. Jsem si jist, že Bůh nám dává příležitost posílit bratrský život, i když někdy bude méně osobních setkání.

Z opatření úředních orgánů se situace jeví den co den kritičtější. Některá z opatření a volání jak světských, tak církevních autorit nás mohou překvapit nebo dokonce mohou být šokující. Musíme však věřit, že to vše je pro obecné dobro, a protože není jiné autority kromě od Boha (Řím, 13.1), měli bychom je respektovat, i když někdy není tak jednoduché jim porozumět. Bůh vždy chce naše duchovní a materiální dobro.

Otevřeme naše srdce, abychom slyšeli, co nám Pán hodlá touto situací říci. Kéž nám Bůh pomůže, abychom poznali, co je dnes naší povinností.

Váš ministr a váš menší bratr

Tibor Kauser, generální ministr

Naše řeka

Svědectví Anežky Jany Pachnerové nejenom o době koronavirové

„Voda má rozpuštěné vlasy…," zpívá Jiří Pavlica ve své známé písni. V době koronaviru a hlavně v začátku nouzového stavu jsme byli doma. Uklidila

jsem byt, umyla okna a došlo i na zašlé kouty pod sporákem, za botníkem, pod psacím stolem. Doma jsme byli všichni tři, máma, táta a syn (také písnička od Václava Neckáře). Po dlouhé době odcházení (divadelní hra Václava Havla) a přicházení do společného bytu, míjení se a předávání vzkazů na papír jsme byli doma všichni celý den. Zpočátku jsme byli málo schopní komunikace, spíš si každý dělal to své. Zarouškované obličeje v televizi, rady nevycházet příliš ven, často se mýt a dezinfikovat oblečení po příchodu z obchodu. To na klidu nepřidalo.

Bylo nutné něčím se zabavit. A tak u mne došlo na poslech CD nahrávek, které jsem už dlouho neslyšela. Zahráli jsme si na nástroje i hráli Scrabble. A večer společná modlitba za nemocné, růženec a korunka Božího milosrdenství. Tak uplynula u nás doba postní.

Pak společně prožité Velikonoce online. Úplně nová zkušenost, společně doma, společná čtvrteční večeře, páteční půst, sobotní vigilie, neděle, pondělí. I počasí se začalo po Velikonocích měnit k lepšímu. Nasadila jsem roušku a vyšla na nedaleká luka. Protéká tam řeka Mže. Nikdy jsem k ní moc nechodila, nebyl na to čas. Většinou jsem ji viděla jen z tramvaje. A najednou jsem měla možnost

posedět na jejím břehu, nikam nepospíchat, dívat se, jak voda plyne. Každý den jsem pozorovala její proměnu. Nejprve suchá tráva kolem břehu, ale pak už zelená, modré nebe se sluníčkem, kachničky na vodě a květiny. Tolik pestrých barev! Voda si začala rozpouštět své vlasy.

Kolem řeky teď jezdím na kole nebo se procházím. Je krásná i čistá, má svá zákoutí, tůňky i peřeje. Jen se dívám a cítím velkou svobodu. A jsem vděčná Bohu, že život má v každé své fázi, i když je mnohdy těžký, i tolik krásných a vzácných okamžiků. *(ajp)*

Z dopisu sestry Antonie Libušky Nauschové

Naše sestra Libuška se vdala do Německa. Nejenom o tom, jak prožívá koronavirová opatření v sousedním státě, napsala Pavle a Karlovi Ženíškovým. Pár výňatků z jejího dopisu Vám přinášíme:

... děkuji ještě jednou, že jste mi poslali parte našeho bratra Václava. Bohužel bych v té době nemohla přijít na pohřeb, což mě velmi mrzí, tak jsem za něho nechala alespoň odsloužit Mši svatou. Byl to velmi dobrý člověk a budu na něho vzpomínat v modlitbě. Nyní je opět se svou milovanou manželkou. Jsem moc ráda, že jsem se s ním na podzim setkala. Bylo to naše poslední setkání a přijal mě velice hezky a s radostí. Vyprovázel mě až k výtahu a ještě jsme si z výtahu mávali. Měl z návštěvy také radost, bylo to vidět v jeho očích. Věřím, že

jeho duše nalezla Milost u Boha a smí přebývat v jeho blízkosti spolu s bratrem Františkem a sestrou Klárou. Je opět v dobré společnosti. :)

Já zatím od poloviny března nejezdím domů, čekám, až se situace zklidní a znovu bude možný přechod přes hranice bez větších podmínek. Přijímám tuto situaci jako nutné opatření pro ochranu zdraví. Bohužel to není úplně jednoduché období, kdy nám vážně onemocněla moje maminka. Jsme spolu denně v telefonním kontaktu. Nyní už je po operaci páteře, na Lochotíně ji zachránili od úplného ochrnutí nohou... Každý den sleduji Mši ze Svaté Hory a obětuji ji za lékaře a zdravotní personál, který o maminku pečuje.

Také Markusova maminka prodělala náročnou léčbu, od prosince chodila na chemo ... Také Markus má teď problém s chronickým onemocněním ... ráno je unavený a jde do práce.

Co se týká práce, tak jsem teď skoro dva měsíce pracovala z domova. Markus musel do práce docházet, ale sedí v kanceláři v oddělené místnosti... Já se od příštího týdne vracím na půl týdne práce z domova a půl týdne dojíždět do práce... U obou z nás nás zaměstnavatel připravuje na možnost Kurzarbeitu, ale zatím to nebylo nařízeno.

Už jsou tady možné Mše s přítomností pár věřících, ale my – vzhledem k léčbě maminky – zatím nechodíme. Stále je tu riziko. Takže Mše sledujeme přes internet. Společenství zatím také nebyla obnovena, takže se s nikým nevídám.

Moc pozdravuji celé naše společenství a přeji všem, aby toto nelehké období prožili statečně a v důvěře v Boží ochranu. Ráda na všechny vzpomínám a doufám, že se snad na podzim do Plzně zase podívám.

Libuše a Markus (Röding, Německo 16. 5. 2020)

Jan Anastáz Opasek: Velikonoce

Slunce pročesává mlhu,
teplýma rukama přebírá
studenou přízi
jarních vánků.
Sobota.
Měsíc zvedl svou tvář,
aby prokázal světu,
že jsou Velikonoce.
Již Kristus přichází
a nese vlastní rány –
svědectví Tomášovi.
Radujeme se s vámi
v sobotní noci
nesmírného světla.

(z archívu Prokopa Oldřicha Rosůlka; foto z domácí velikonoční vigilie 2020 ajš)

Anežka Jitka Polívková, OFS a Anežka Alena Vadlejchová, OFS:

Kalendář *(kapitoly z františkánského života v Plzni)*

III. Pater Jiří Mazanec

Podívej, kráčí sem Dobro – tak byl nejednou za svého života ohodnocen P. Jiří Mazanec OFM. Do františkánského řádu vstoupil v 17 letech. Patřil k té generaci, která studovala v Belgii a následně prošla všemi komunistickými věznicemi. Z těchto nápravných zařízení se vrátil Otec s podlomeným zdravím, ale na jeho vyhlášených kvalitách mu to neubralo. Asi není osoby, která by viděla Jiřího špatně naloženého. Kdo k němu přišel, načerpal pohodu a radost. Kdo přišel pro duchovno, nestačil se divit kvalitám tohoto duchovního. Mezi ty, kteří se divili, patřili i příslušníci STB, kteří jej přišli v roce 1983 zatýkat. Kdo žije nepřetržitě ve spojení s Bohem, může kázat i v takových situacích. Tak se stalo, že zůstal jeden z nezvaných návštěvníků holýšovské fary bezradně stát nad kupou věcí, které zajistil jako nežádoucí. Měl neřešitelný problém, jak přenést tyto věci do auta. „Když dojdete na půdu, tak za komínem jsou složené krabice. Je jich tam dost, mělo by vám to stačit.“ Příslušník STB stál nad hromadou věcí dál, jen ústa jaksi zapomněl zavřít. Takových lekcí se pak příslušníkům této organizace dostávalo často. Po celou dobu vyšetřovací vazby měli průběžné školení o dobru. Nezapomenutelným zážitkem byl soudní proces s Otcem Jiřím a Michalem. Chodbou přiváděli oba Otce spoutané k sobě pouty. Fyzicky byli zubožení a očima jezdili po přítomných, aby alespoň na chvíli měli kontakt s bližními. Když se ozvalo z řady přihlížejících Chvála Kristu!, oba zvedli hlavy a se vší důstojností odpověděli Až na věky! Tím se dostali do formy. Po přečtení obvinění byl Jiří dotázán, zda má co říci na svou obhajobu. Začal slovy: „Od svých 17 let jsem františkán a nikdy jsem toho nelitoval.“ Ono také nebylo proč se obhajovat, protože důkazy a celkové hodnocení bylo spíše na Řád práce.

Po několika měsících útrap ve vyšetřovací vazbě byli zase bratři na svobodě. Jiří pracoval s neztenčenou intenzitou. Nikdo nepozoroval, že se jeho zdravotní stav rychle zhoršuje. Odsloužil ještě mši svatou na slavnost Všech svatých a za tři týdny zvonil mezi plzeňskými terciáři telefon, že Jiří v nemocnici umírá. Nemocné srdce mu již nedovolovalo mnoho mluvit, ale i tak se nemocniční personál předháněl v obsluze, aby si užil tak zvláštního člověka. Na dotaz sester jedné naší spolusestry lékařky se jim dostalo udivující odpovědi: „Dívejte se, děvčátka, jak odchází ze světa opravdový františkán.“ Střídali jsme se u jeho lůžka do pozdních večerních hodin, kdy nás vystřídal Otec Neliba. Cestou z nemocnice jsme se shodli na tom, že se nám po tolika modlitbách chce zpívat. Čeho jsme se neodvážili my, uskutečnil Otec Neliba. Tak byl noční nemocniční chodbou slyšet z pokoje Jiřího tichý děkovný zpěv jako projev díků Bohu za to, že nám umožnil ujít kus cesty životem s tímto bratrem Dobrem.

Naše Jacintha Rodrigues
(Adopce na dálku)

Letos na jaře jsme nově adoptovali čtyřleté indické děvčátko Jacinthu (Hyacintu). Její otec Sanjohn je řidičem rikši, maminka Sebastiana je v domácnosti. Jacintha má ještě dva starší bratry – čtrnáctiletého Joylona a jedenáctiletého Sohana. Naše děvče chodí do školky v Nirmala Convent Higher Primary School a jejím vysněným povoláním je být učitelkou. Ráda tráví čas s kamarády, kreslí a těší se, že v červnu nastoupí do první třídy. Miluje zvířata a nesnese, když jim někdo ubližuje. Mluví místním jazykem Konkani a Kannada a učí se mluvit anglicky.

Svěřujeme ji, bratři a sestry, do Vašich modliteb a děkujeme za Vaši štědrost, s níž přijímáte závazek finanční podpory Jacinthina studia. Pán Bůh zaplať! *(ajš)*

Modlitební setkání 4. 6. 2020
Rozjímání nad četbou z knihy Marka Váchy Radost z Boha
(příručka pro biřmovance, jak přežít v drsném světě)
část I. - Úvod, Začátek cesty, Velké tajemství a Písmo
(dle přípravy Františka Karla Ženíška)

MOV upozorňuje, že nejde o převyprávěný katechismus, ale příručku pro biřmovance.

Začátek cesty

Sarkasticky břitký Iónnnes Klimakos o věřícím říká: „*Mudruje o smrti, ale jedná, jako by byl nesmrtelný. Naříká, že musí opustit svět, ale dřímá, jako by tu měl být navěky. Vypráví o zdrženlivosti, a bojuje s obžerstvím. Čte si o posledním soudu, ale usmívá se při tom. Čte si o ješitnosti, a chvástá se. Žvaní o bdění, ale vzápětí se ponoří do spánku. Oslavuje modlitbu, ale prchá před ní jako před morovou ranou. Blahoslaví poslušnost, ale je první, kdo neposlechne. Chválí lidi osvobozené od vášní, ale nestydí se hádat a nadávat kvůli kusu hadru.*

Problémy současné církve opravdu nejsou podávání / přijímání na ruku, nebo do úst, varhany, nebo kytary, čelem k lidu, nebo zády k lidu, jak nejlépe oslovit mladou generaci, jak získat peníze na opravy kostelů, kde sehnat lešení, jak propagovat katolickou církev, jak stavět mosty k současnému světu, a tak dále. Ten náš jediný problém je víra. Když ji budeš mít, obrátíš svět a budeš přenášet hory do moře.

V katolické církvi nejsme spolek lidí shromážděných za účelem oprav církevních památek, nejsme spolek lidí, který chce ve společnosti prosadit svůj názor na rozvody heterosexuálů a sňatky homosexuálů, nejsme spolek lidí, kteří

shánějí finance na podporu třetího světa, ani hnutí, které chce definitivně vymýtit na Zemi potraty. Naopak - co jsme, je spolek lidí zraněných Bohem, lidí, kteří věří, že svět má smysl, kteří jak roub se chtějí napít z mízy Života, jsme lidé, kteří především hledají Boží království, kteří poznali trýzeň žízně a dotkli se studny, kteří se dotkli toho, který je Cesta a Pravda a Život, nýbrž i Smysl a Krása a Radost – Evangelium.

List Diognetovi z přelomu I. a II. století: „*Křesťané se od ostatních lidí neliší ani bydlištěm, ani mluvou, ani způsobem života. Nebydlí přece ve svých vlastních obcích, neužívají žádného zvláštního jazyka ani nevedou nějak neobyčejný život. A křesťanské učení není žádná lidská vymyšlenost ani nevzniklo z úsilí nějakých lidí toužících po vědění; vždyť křesťané se vůbec nezaštiťují nějakou lidskou moudrostí, jak to jinak bývá.*

A přece se jejich život vyznačuje nápadnými rysy, které budí podiv a jsou podle obecného mínění neuvěřitelné: Bydlí sice ve svém, ale jako by byli hosty a nájemníky. Na všem se podílejí jako svobodní občané, a nechávají si všechno líbit jako přistěhovalci a cizinci. Každou cizinu mají za vlast, a každá vlast je jim cizinou. Jako všichni ostatní se žení a mají děti, ale novorozence neodhazují. Jejich stůl je připraven pro všechny, lože však nikoliv.

Velké tajemství

Co je skryto někde za těmi třemi písmeny „B-ů-h“, nikdo neví. Domníváš-li se, že jsi pochopil, kdo je Bůh, pak to není on. Cokoli můžeš popsat slovy nebo obrazy, příběhy nebo idejemi, není Bůh. Nevíme, co „B-ů-h“ znamená. Jestliže myslíš, že o Bohu můžeš něco říct, pak jsi jen hříčkou vlastní fantazie. Bůh není v čase, není v hmotě, není v prostoru. Bůh není v nějakém někde, nýbrž on je pravá skutečnost. Bůh nemá žádný osud, neboť žádná síla na něj nemůže klást žádné požadavky. Není to jeden člen v množině pro monoteisty. Jeho jméno je „budu, který budu“. On je budoucí čas, jeho moudrost, štědrost i bohatství jsou neprobádatelné, nikdy neporozumíš jeho hlubinám, příště se ti zjeví v čase, který vybere, na místě, které určí, a způsobem, o kterém rozhodne. Něco nám o něm říká Písmo. Na rozdíl od egyptských Bohů není ohraničen regionem a nemá svůj rezort, je Bohem všech.

Písmo

Když židé přišli o své dvě velké jistoty, chrám a zem (chrám byl zbořen a ze své země byli vyhnáni do Babylonu), to jediné, co jim zbylo, bylo Písmo. Tóra, přenosná vlast židovského národa. Text, který ten národ přenesl přes propast dvou tisíců let, kdy neměli ani zemi, ani chrám a kdy žili ve všech státech světa a nikde. Jen Slovo.

Židé mají překrásný svátek *Simchat Tóra,* svátek Radosti z Písma, Den radosti ze slova – škoda, že my křesťané nemáme svátek Písma. Bůh je Slovo, které se samo vyslovuje, které samo mluví.

Někdy je všechno přeloženo správně, ale stejně si nejsme jisti. Starý zákon mluví k nám a byl psán pro nás a pro lidstvo jako takové. Ale nebyl psán

nám jakožto adresátům. Musíme přeložit kulturu stejně jako jazyk, pokud chceme doufat, že textu plně porozumíme. Co vlastně znamená, když biblický autor napíše, že Sára byla „krásná“? Podobně slovo „manželství“ znamená ve starověké kultuře cosi jiného než v kultuře naší, i když je přeloženo správně. Písmo k nám určitě promlouvá jinak než k těm, pro které autor psal, a k našim pravnukům bude promlouvat zase jinak.

K zamyšlení:

- *Nemáš-li radost z Boha, čím to může být?*
- *Nemáš-li radost z Písma, čím to může být?*
- *Souhlasíš s tím, že Bůh (Otec, Láska) miluje i lumpy?(fkž)*

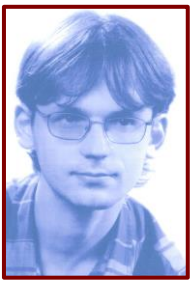

Život jako neustálá obnova

Lidské pády a zklamání. Boží pomocná ruka. (podle knihy Jozue a Soudců)

Čtvrtá přednáška **Martina Šimka** v jeho ročním cyklu Lidství očima Písma Evangelického sboru v Přešticích se uskutečnila ve čtvrtek 27. února 2020 v přeštickém centru J. A. Komenského v Rebcově ulici (Věrka, Danka a Jarda, Luboš byl nemocný).

Z poznámek:

Minule jsme si připomněli, že Izrael hledal a poznával Boha a ocitl se u bran zaslíbené země. Ukazuje se ale, že vše potřebuje obnovu. Přijetí Boha neznamená, že jsme se zbavili starých zvyků. Mojžíš umírá na prahu zaslíbené země. Předtím žehná všem izraelským kmenům a z hory Nebó vidí zemi. Izraelský lid má nyní svatyni a Zákon a toho by se měl držet. Již mu z nebe nepadá mana a Bůh před ním nekráčí v podobě sloupu. V zaslíbené zemi však zažívá neskutečná vítězství.

Jozue. Mojžíš na něj vložil ruce a on s lidem překročil Jordán. Čeština rozlišuje jméno Jozue a Ježíš, ale ve skutečnosti je to jen jedno jméno – Jošua. Mojžíš předává Jozuovi svou pravomoc, deleguje svoji autoritu. Před Izraelem stojí úkol dobýt a obsadit zaslíbenou zemi. Ta je rozdělena na 12 území pro jednotlivé kmeny, ale kmen Lévi získává jen několik měst, naopak Josef obdrží dva díly – Menases a Efraim. Izraelci zažívají „jordánský div“ – dobytí Jericha, snad nejstaršího města na světě. Bůh rozdělí vody Jordánu a Izrael přejde řeku. Jozue nechá vystavět Gilgálský památník z dvanácti kamenů z řeky Jordánu. Na jedné straně jsou Izraelci při dobývání krutí, dopouštějí se vyhlazování původních obyvatel, na druhé straně nebyli zcela důslední. Dobývání v členitém terénu s hlubokými údolími a prudkými

srázy je obtížné, území s izolovanými městskými státečky je strategickou oblastí, díky níž se sousední velmoci navzájem držely v šachu (Egypťané, Asyřané, Chetité ...). Izrael se dostává na scestí (Achánova kořist – uchová předmět z pohanské bohoslužby), Hospodin se rozzlobí. Od dobytí Jericha končí zprávy o schráně smlouvy. Je umístěna v Šílu, pak padne do rukou Pelištejců. Bůh od Izraele očekává již jistou dospělost. Člověk musí neustále přicházet k Bohu a udržovat si živou víru.

Jozue komunikuje s Božími posly, setkává se s „velitelem Hospodinova zástupu“. Příběh dvou vyzvědačů, kteří byli vysláni do Jericha. Jsou poznáni a ukrývají se v domě nevěstky Rachab. Vyžádá si, že ona a její rodina budou ušetřeni po vpádu Izraelců do Jericha, což se splní. Později ji jeden z vyzvědačů pojme za ženu a rodokmen pokračuje až k Ježíši (... Salmon zplodil Boáze z Rachab, Boáz zplodil Obéda z Rút, Obéd zplodil Jišaje ...). Izrael téměř obsadí zaslíbenou zemi, zbývá jen několik enkláv, ale dochází k ochabnutí a nepovoleným sňatkům.

V knize Soudců se objevuje Boží posel, který vyzývá k pokání, to nastane, ale je jen krátké a židé se dostávají do područí jiných národů. Na konci knihy Jozue je seznam poražených králů, ale stejný počet míst Izrael zatím neovládl. Mezi knihu Jozue a Soudců je vložena krátká kniha Rút – příběh mladé vdovy, která se vrací se svou tchyní do židovského města. Sama není židovkou, ale dodržuje Zákon a stává se manželkou Boáze.

Kniha Soudců – Izrael ztrácí pevné vedení, každý si dělá, co chce. Toho využívají sousední národy. Když se židé kají, Bůh pomáhá, přichází vysvoboditel. Po jeho smrti se zase vše vrací do předchozí podoby. Příběhy soudců jsou dost rozdílné.

Prvním soudcem po Jozuovi byl **Otníel**, který porazil Aramejce. Po něm jeho syn **Ehúd**, jenž měl ochrnutou pravou ruku, osvobodil Izraelce přímým atentátem na moábského krále. Přinesl mu obětiny a pod záminkou důvěrného sdělení zůstal s králem o samotě. Bodl ho nožem do břicha, zaml místnost a uprchl záchodem. V nastalém zmatku pak Izraelci na jeho signál zaútočili a zvítězili. Izrael pak získává 80 let míru. **Šamgar** (asi ani nebyl soudcem) svým bodcem na dobytek pobil 600 peleštijských mužů. Měl sílu jako Samson, sestoupila na něj Boží síla. Prorokyně **Debora** žila v době, kdy Izrael byl v područí kanaánského krále Jabína, jenž byl vyzbrojen devíti sty železnými vozy, lehkými i těžkými (lehký táhli dva koně, jeden muž ho řídil a druhý střílel z luku či vrhal oštěpy; těžký vůz táhli čtyři koně). Debora povolala soudce **Báraka** a předává mu proroctví, aby vedl Izrael. Bárak si však klade podmínky, které jsou mu splněny, ale pohněvá tím Hospodina a dostává se mu proroctví, že se mu v boji nedostane slávy. Bitva se odehrává u hory Tábor, Bárak pronásleduje vojevůdce Síseru, ten se přes noc ukryje v domě Kénijcovy ženy Jáel a ta ho v noci úkladně zabije. Bárak ta přichází dle předpovědi o slávu. Společná píseň Debory a Báraka se stává předzvěstí žalmů.

Po Bárakově smrti nastupuje **Gedeón**, židé jsou v područí Midjánců. Nejdříve Boží posel, následně sám Hospodin oslovují Gedeóna. Je vyzván, aby zbořil Baalův oltář jeho rodiny, která uctívá kanaánské bůžky. Gedeón to v noci provede, ale jeho otec Jóaš se ho zastane – ať o trestu rozhodne sám Baal. Nic se nestalo a Gedeón, jemuž se dostalo znamení, shromáždí vojsko proti Midjáncům. Bůh však postupně redukuje počet bojovníků a Gedeón s jeho pomocí a hrstkou válečníků zvítězí nad početným vojskem. Bůh podporuje jednotu Izraelců, ale ti nakonec ukořistí Midjáncům sochu, jíž se chodí klanět. Někteří ale asi ani neznali Mojžíšovy knihy a často možná v bohoslužbě improvizují. Přesto je Boží trpělivost úžasná – milosrdenství chci, a ne oběť. Je obětován vývar, nikoliv maso, a přesto vyšlehne plamen na potvrzení oběti. Dochází k přesahu – hřích je potrestán, když Gedeónův syn **Abímelek** nechá zavraždit svých 70 bratrů a prohlásí se králem. Za dva roky proti němu propukne vzpoura a je zabit mlýnským kamenem vrženým ženskou rukou při obléhání města. Za soudců **Tóly** a **Jaíra Gileádského** byla nastolena krátká stabilita. Je zmíněno téma výchovy syna – ale před Bohem stojí každý sám. Soudce **Jiftách** byl poznamenaný svým původem, byl nemanželským synem a byl vyhnán z domu. Stává se banditou a živí se loupežemi. Izrael ho v nesnázích požádá o pomoc. Není asi přímo Bohem vyvolen, ale když si ho lid vybere, překoná svá zranění a dolehne na něj Boží stín. Je mu dopřáno vítězství a dává slib, že Bohu obětuje první, co vyjde z dveří jeho domu. Není ale řečeno (teorie Martina Šimka), jak má být dcera obětována. Možná se jednalo o její zasvěcení Bohu, což by znamenalo, že oplakala své panenství a sloužila Bohu u svatostánku. Efraim následně rozpoutá bratrovražedný boj proti Jiftáhovi. Následují další tři soudci (**Ibsán**, **Elón** a **Abdón**), o nichž je pojednáno stručně a Izrael upadne do područí Pelištejců.

Působení soudců nemuselo být tak chronologické, jak by se mohlo jevit. Mohli být z různých kmenů Izraele a často mohli působit současně nebo se překrývali.

Soudce **Samson** bojoval proti Pelištejcům, s nimiž sousedil. Byl vyvolen již před svým narozením jako jediný ze soudců. Boží posel navštívil jeho rodiče a sdělil jim, že dítě bude zasvěcené Bohu (nazír). To se stávalo i u dospělých. Nazírové se nestřihali a nesměli požít nic z vinné révy, někdy udržovali i celibát. Samson ukazuje

obrovskou Boží moc, ale zároveň je i obrazem lidské slabosti. Boží posel navštívil nejprve jen Samsonovu matku a otec pochyboval, proto se návštěva opakovala. I na matku se vztahuje zákaz pojídání čehokoliv z vinné révy a nesmí Samsonovi střihat vlasy. Bůh použije Samsona jako zbraň proti Pelištejcům. Samson chce pelištejskou ženu, oni mu ji nechtějí dát a on oslí čelistí zlikviduje Pelištejce v lomu. Zabije také lva a později z jeho zdechliny, v níž se usadil roj včel, požije med, který nabídne i rodičům, což je nečisté a proti Zákonu. Jeho žena ho oklame, zjistí jeho tajemství. Po jeho smrti nastanou další pády Izraele.

Knihy Soudců přinášejí mnoho otazníků.

Z otázek:

Mojžíšova požehnání izraelským kmenům – proč chybí požehnání Isacharovi a jeho kmenu? Tento kmen nezanikl, objevuje se i v dalších knihách.

Izraelští bojovníci bývali vlasatí a fousatí. Vojáci se často zasvěcovali Hospodinu, nepili víno a byli ukáznění. Po bitvě neplenili.

Dobývání zaslíbené země může být paralelou k posilování víry člověka, i ta bývá postupná. *(ajš)*

Prokop Oldřich Rosůlek: Brdská romance

Jednou, desetkrát či posté,
když vídal jsem ji, myslel na něhu
a její jméno psal jsem prstem po skle
a špičkou boty, patou do sněhu.

Ta dívka s barvou kaštanových vlasů
s batohem v chůzi na zádech
je minulostí dávných časů
společných toulek po Brdech.

Tam učil jsem ji jména lesních stromů,
i to, co les nám sdělit neumí,
že vše vůkol je darem Božích darů,
darem víry, která ví.

U Božích muk se zastavila,
pravicí křížek, Boží znak,
kapličku s Marií pak pozdravila
znamením Božím, také tak.

Co bylo kdys, již nyní není.
Kdy v dětství se mi tajil dech
z mé babičky vyprávění
o skřítcích, vílách na Brdech.

P.S.: Tu dívku jsem si po pěti letech vzal. Za ta léta jsme prochodili Brdy, Šumavu, Beskydy, Lužické hory a Slavkovský les. Oddáni jsme byli 20. září 1970 v kostele sv. Šimona a Judy v Dýšiné. (por)

Kalendář červen – září 2020

Co již bylo:

- **čtvrtek 4. 6.** – **Modlíme se (se sv. Antonínem)** - 17.00: společná modlitba v kapli; pak ve farním sále debata nad četbou z knihy Marka Váchy: Radost z Boha (příručka pro biřmovance, jak přežít ve světě, Cesta 2018 (kapitoly Úvod, Začátek cesty, Velké tajemství, Písmo); připravil František Karel Ženíšek, OFS
- **čtvrtek 11. 6.** – účast na **slavnosti Těla a krve Páně** s Otcem biskupem u PMN
- **čtvrtek 18. 6. - Setkáváme se (se sv. Františkem)** - 15.30: příprava agapé ve farním sále; 16.00: adorace ve farním sále, **16.30: mše svatá**; 17.00: setkání společenství (nešpory, organizační záležitosti, formace, agapé …)

Co bude:

- **čtvrtek 25. 6. - Sdílíme se (se sv. Klárou)** – 18.00:společná účast **na přednášce Martina Šimka –** téma Život jako boj aneb Zápas a oběť jako cena za dosažení trvalých hodnot (Historické spisy až po Nehemjáše) v centru J. A. Komenského sboru ČCE Přeštice, Rebcova 557 *(zatím nepotvrzeno)*
- připomínka prázdninových termínů: **2. 8. Porciunkula v 10.30 u PMN , 8. 8. slavnost sv. Dominika u PMR, 15. 8. pouť u NPM**
- **čtvrtek 3. 9.** – **Modlíme se (se sv. Antonínem)** - 17.00: společná modlitba v kapli; pak ve farním sále debata nad četbou z knihy Marka Váchy: Radost z Boha (příručka pro biřmovance, jak přežít ve světě, Cesta 2018 (kapitoly Církev a Svátosti); připravuje Antonín Jaroslav Šedivý, OFS
- **čtvrtek 10. 9. - Pomáháme (se sv. Anežkou)** – 16.30: formace s Anežkou Janou Pachnerovou, OFS (Domeček bratří františkánů, Komenského 21, Plzeň); / 17.00 – návštěva někoho ze (starších) sester / bratří – dle domluvy
- **čtvrtek 17. 9. - Setkáváme se (se sv. Františkem)** - 15.30: příprava agapé ve farním sále; 16.00: adorace v kostele NPM, **16.30: mše svatá**; 17.00: setkání společenství ve farním sále (dle času také nešpory, organizační záležitosti, formace, agapé …)
- **čtvrtek 24. 9. - Sdílíme se (se sv. Klárou)** – 18.00:společná účast **na přednášce Martina Šimka –** téma Život jako píseň aneb Lidské nitro v kontaktu s Bohem (Žalmy) v centru J. A. Komenského sboru ČCE Přeštice, Rebcova 557 *(zatím nepotvrzeno téma – při zrušení červnové přednášky bude téma předchozí)*

Pozn.: někdy může dojít k dílčím změnám. Kdo z vás se neúčastní aktivit MBS pravidelně každý čtvrtek, raději si prosím ověřte na telefonu 607 607 511, že je vše podle plánu. Děkujeme.

SLAVÍME v červnu - září 2020

Profese: Františka Marie Krýslová (23. 7. 1977), Anežka Jana Pachnerová (15. 9. 2011), Františka Pavla a František Karel Ženíškovi (17. 9. 1985 - **35 let**); slavné sliby také složil bratr Jan nepomuk Svoboda (15. 9. 2012)

Narozeniny: Ludmila Anna Srbová (9. 6.), František Luboš Kolafa (13. 6.) a Antonie Libuše Nauschová (Schödlbauerová) (13. 6. – **40 let**), Ludvíka Dagmar Spíralová (17. 6. – **45 let**), František Karel Ženíšek (2. 7.), Prokop Oldřich Rosůlek (12. 7.), Františka Věra Lodrová (23. 7.), Ludvík Milan Kučera (9. 8.), Benigna Jiřina Křížková (21. 8. – **95 let**), Antonín Jaroslav Šedivý (22. 8.), Blanka Ludmila Škodová (12. 9.)

Přejeme hojnost Božího požehnání!

Redakční rada:

František Karel Ženíšek, František Luboš Kolafa, Ludvík Milan Kučera, Anežka Jana Pachnerová, Ludvíka Dagmar Spíralová, Antonín Jaroslav Šedivý.

http://www.mbssfrplzen.estranky.cz/, ***https://www.facebook.com/mbsplzen***